

Cela

T. Alvarez

V tereziánských spisech je cela obydlím, kde obvykle přebývá karmelitka, nebo fra Juan de la Cruz (dopis králi: 218,5) nebo nějaký poustevník, např. z Tardónu (Z 17,8). Terezie opisuje se spokojeností celičky prvních bosých v Duruelu: „Měli (na půdě statku) dva kouty... dvě poustevničky, kde nemohli než ležet nebo sedět, plné sena, protože to místo bylo studené, s okýnky směrem k oltáři a dva kameny...“ Z 14,7.

Duchovní význam cely Terezie zdělila ze staré poustevnické tradice prostřednictvím Řehole Karmelu, která předepisuje, že poustevníci „zůstávají ve svých celách nebo poblíž nich a dnem i nocí rozjímají o zákonu Páně a bdí na modlitbách“. Proto je pro ni cela symbolem a konkretizací samoty a mlčení jako vhodné klima pro kontemplaci. Je to druh intenzivní samoty uvnitř komunitní samoty uprostřed města, vytvořené klauzurou. V jejích karmelech nebude moci žádná mniška vstoupit do cely jiné bez dovolení převorky (Konst. 2,9). Ale toto dovolení nebude odepřeno, když chtějí dvě řeholnice spolu mluvit, „aby oživily lásku k Snoubenci“ Konst. 2,5, která je právě důvodem a funkcí cely: samota, která umožňuje „bytí“ s Ním; „samota je její útěchou“; „samé s Ním samotným“ Ž 36,25.29.

V Tereziině osobní historii měla ve Vtělení jednu celu „podle svého vkusu“ Ž 32,10. Památná cela, protože v ní Terezie dostala velkou část mystických milostí popsaných v Životě, a protože se v ní zrodila myšlenka založit nový Karmel. Později, ve Svatém Josefu (1562/ 1565) měla svou obvyklou celu v prvním poschodí kláštera: dodnes se uchovává. Byl to čtverec 3,10 x 3 metry s okénkem do zahrady a velmi chudým vybavením: dřevěný kříž a papírové obrázky na stěně, na podlaze jedna rohož, jeden prkno na odpočinek... Pod oknem malý stupínek, který ji často sloužil jako stůl na psaní. Zvláště měla ráda celu v Toledu, „velmi pěkná celička s oknem do zahrady a velmi odlehlá“ Dopis Lorenzovi 115,2 (srov. Graciánovi 128,3). V ní napsala první část Hradu, Způsob vizitace, velkou část Zakládání, Vejamen a mnoho dopisů. Přesto žádná z cel, které obývala, není tak památná jako zmiňovaná celička u Sv. Josefa, v níž napsala poslední redakci Života, dvě redakce Cesty, Konstituce, dvě poslední třetiny Hradu, hodně básní a dopisů. Významná je i její cela v karmelu v Alba de Tormes, kde naposled přijala Eucharistii a odevzdala duši Pánu. V náboženském životě a spiritualitě Terezie je cela prahem niternosti, prostorem modlitby a předehrou „vnitřního příbytku“.

(Přeloženo z knihy *Diccionario de Santa Teresa de Jesús*, Monte Carmelo, Burgos 2001.)